

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 39/2013-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. februára 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. A. K., T., zastúpeného advokátom JUDr. R. G., T., ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 3, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 22 C 62/2003, postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 59/09 a sp. zn. 4 Co 73/2011, postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 179/2010 a jeho uznesením zo 16. decembra 2010 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 197/2011 a jeho uznesením z 23. mája 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. A. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. júla 2012 doručená sťažnosť Ing. A. K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom podľa

čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na rovnosť účastníkov v konaní pred súdom podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 22 C 62/2003, postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 59/09 a sp. zn. 4 Co 73/2011, postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 179/2010 a jeho uznesením zo 16. decembra 2010 (ďalej len „zrušujúce uznesenie najvyššieho súdu“) a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 197/2011 a jeho uznesením z 23. mája 2012 (ďalej len „odmietajúce uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplynulo, že sťažovateľ bol ako jeden zo žalobcov účastníkom občianskeho súdneho konania o náhradu škody, ktorá im mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom štátnych orgánov pri vyšetrowaní trestnej činnosti bývalých konateľov obchodnej spoločnosti R., s. r. o., v ktorej bol žalobca jedným zo spoločníkov. Zaplataenia náhrady škody sa žalobcovia domáhali žalobou podanou proti žalovanému v 1. rade, a to Slovenskej republike – Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky a žalovanému v 2. rade, a to Slovenskej republike – Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, z titulu zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 22 C 62/03 z 20. októbra 2008 žalobu zamietol, krajský súd rozsudkom sp. zn. 4 Co 59/09 z 28. októbra 2009 rozsudok okresného súdu potvrdil, najvyšší súd však zrušujúcim uznesením na dovolanie (aj) sťažovateľa rozsudok krajského súdu zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Dôvodom zrušujúceho uznesenia najvyššieho súdu bolo zistenie, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku krajského súdu neboli riadne oznámené, čím došlo k odňatiu možnosti dovolateľov (aj sťažovateľa) konať pred súdom [§ 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku]. Následne rozsudkom sp. zn. 4 Co 73/2011 z 30. marca

2011 krajský súd opätovne potvrdil rozsudok okresného súdu, pričom miesto a čas jeho verejného vyhlásenia riadne oznámil na úradnej tabuli súdu. Najvyšší súd následne odmietajúcim uznesením dovolanie (aj) sťažovateľa odmietol.

3. Sťažovateľ v sťažnosti tvrdil, že všetky zákonné predpoklady vzniku zodpovednosti štátu za škodu boli preukázané, a preto je zamietnutie žaloby v extrémnom rozpore s vykonanými dôkazmi, ako aj so zisteniami súdov o nesprávnom úradnom postupe. Sťažovateľ sa v podstatnej časti sťažnosti venoval popisu priebehu konania pred všeobecnými súdmi, zvýraznil dôvody zrušujúceho uznesenia najvyššieho súdu, ktoré podľa jeho názoru nebolo následne krajským súdom ani najvyšším súdom v odmietajúcom uznesení rešpektované, čím podľa jeho názoru došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom. Poukázal na zmätočnosť odmietajúceho uznesenia najvyššieho súdu, podľa ktorého žalobcom v 5. rade má byť Slovenská republika, Obvodný úrad B., aj keď takýto žalobca žiadnu žalobu nepodal, žiadna škoda mu nevznikla a nie je v právnom vzťahu so žalovaným.

4. Namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovateľ bližšie neodôvodnil, a okrem tvrdenia o porušení práva nijak bližšie neodôvodnil ani namietané porušenie základného práva na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom podľa čl. 46 ods. 3 ústavy.

5. Porušenie základného práva na zákonného sudcu vidí sťažovateľ v tom, že na okresnom súde vec 7. augusta 2003 napadla zákonnej sudkyňi JUDr. L. P., avšak rozsudkom z 20. októbra 2008 rozhodol nezákonný sudca JUDr. K. Porušenie základného práva na rovnosť účastníkov v konaní vyvodzuje sťažovateľ z toho, že *„Súdy sú súčasťou rezortu spravodlivosti a táto skutočnosť sa prejavila pri rozhodovaní súdov ako nerovnosť účastníkov keď súdy rozhodovali o povinnosti uhradiť škodu spôsobenú nesprávnym postupom – žalovaným rezortom Ministerstva spravodlivosti SR, kam náležia uvedené súdy a keď dokázanú škodu štátnymi orgánmi na majetku spoločnosti R. pri rozhodovaní súd*

prvého stupňa i odvolací súd nevzali do úvahy a tým došlo k porušeniu zásady rovnosti účastníkov.“

6. V petite sťažnosti sťažovateľ žiada, aby ústavný súd vyslovil porušenie jeho základného práva na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom podľa čl. 46 ods. 3 ústavy, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní pred súdom podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 22 C 62/2003, postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 59/09 a sp. zn. 4 Co 73/2011, postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 179/2010 a jeho zrušujúcim uznesením zo 16. decembra 2010 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 197/2011 a jeho odmietajúcim uznesením z 23. mája 2012. Ďalej žiadal, aby ústavný súd vyslovil:

„V uvedenom konaní bolo odňaté právo účastníka konať pred odvolacím súdom a súd rozhodol bez toho, aby účastníka – žalobcu – predvolal.

- Žalobca v 5. rade Obvodný úrad B. nikdy nebol účastníkom ani poškodeným ani žalobcom v uvedenej žalobe a nepodal žalobu o náhradu škody a škoda tomuto subjektu bez právneho vzťahu nesprávnym úradným postupom nevznikla a tento subjekt nevystupoval ako poškodený a nepodával ani vysvetlenia ku škode na orgánoch činných v trestnom konaní a uznesenie dovolacieho súdu je aj z tohto dôvodu ako celok zmätočné pretože uvádza nepravdivé údaje o žalobcovi v 5. rade, ktorý mal vystupovať na strane žalobcov a nie je uvedený v žalobe zo 7. augusta 2003 v rozpore s celým obsahom spisu.“

Napokon sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd zrušil odmietajúce uznesenie najvyššieho súdu, priznal mu primerané finančné zadosťučinenie v sume 30 000 € a náhradu trov konania pred ústavným súdom, ako aj trov konania pred dovolacím najvyšším súdom.

II.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa čl. 46 ods. 3 ústavy každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní pred súdmi rovní.

Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

8. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Cieľom predbežného prerokovania každého návrhu (vrátane sťažnosti namietajúcej porušenie základných práv a slobôd podľa ústavy) je rozhodnúť o prijatí návrhu na ďalšie konanie alebo o jeho odmietnutí, a teda vylúčení z ďalšieho konania pred ústavným súdom zo zákonom ustanovených dôvodov. Pri predbežnom prerokovaní návrhu takto ústavný súd skúmal, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Podľa § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať označenie, ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili, označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým sa porušili základné práva alebo slobody, a označenie, proti komu sťažnosť smeruje. Podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde sa k sťažnosti pripojí kópia právoplatného rozhodnutia. Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

10. Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že sťažnosť sťažovateľa je poznačená vnútorným nesúlalom, zmätočnosťou a nejasnými formuláciami, z ktorých nie vždy je zrejmé, čo a vo vzťahu ku ktorému z označených súdov sťažovateľ namieta. Okrem namietaného porušenia práv označených v petite sťažnosti sťažovateľ v jej odôvodnení namieta aj porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy

v predmetnom súdnom konaní, čo vyvodzuje z nedostatočného odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov. Podľa § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť adresovaná ústavnému súdu musí okrem iného obsahovať aj výslovné označenie základných práv a slobôd, ktoré sa podľa sťažovateľa porušili a v súlade s § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd v zásade viazaný návrhom na začatie konania (teda aj sťažnosťou). Zákonná požiadavka viazanosti návrhom platí zvlášť pre návrh výroku rozhodnutia ústavného súdu, teda petit sťažnosti, kde sťažovateľ formuluje výrok rozhodnutia ústavného súdu, ktorého sa domáha (m. m. III. ÚS 166/02). To znamená, že ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05). Uvedené osobitne platí v prípadoch, v ktorých sú osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd, zastúpené kvalifikovaným právnym zástupcom, advokátom. Povinnosti advokáta vyplývajúce zo zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je advokát povinný vykonávať tak, aby boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 117/05, III. ÚS 236/07, III. ÚS 334/09). Z toho rezultuje, že sťažnostnými námietkami obsiahnutými v odôvodnení sťažnosti, ktorými sťažovateľ namietal porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého namietané porušenie však nebolo premietnuté do petitu sťažnosti, sa ústavný súd nemohol bližšie zaoberať a posudzoval ich iba ako súčasť jeho argumentácie.

11. Okrem toho, sťažnosť v rozpore s § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde neobsahuje v podstate žiadne ústavnoprávne odôvodnenie zásahu do základných práv podľa čl. 46 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, sťažovateľ k nej v rozpore s § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde nepripojil kópiu rozsudkov okresného súdu sp. zn. 22 C 62/03 a krajského súdu sp. zn. 4 Co 59/09 a sp. zn. 4 Co 73/2011 a nijako neodôvodnil požadované primerané finančné zadostučinenie. Ústavný súd pripomína,

že takéto nedostatky zákonom predpísaných náležitostí nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Nedostatok, resp. nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí návrhu účastníka konania je v zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu dôvodom odmietnutia sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (podobne napr. IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, III. ÚS 210/09, III. ÚS 32/2011).

12. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

Podľa stabilizovanej a konštantnej judikatúry ústavného súdu ochrana týmto právam sa poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva ešte trvalo. Podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte trvalo (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02, I. ÚS 423/08). Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, nedochádza k namietanému porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (napr. II. ÚS 55/02, I. ÚS 226/08). Z obsahu sťažnosti vyplýva, že odmietajúcim uznesením najvyššieho súdu z 23. mája 2012 došlo ku skončeniu konania pred všeobecným súdmi, v ktorom mali byť označené práva sťažovateľa porušené. Sťažnosť sťažovateľa bola podaná na ústavnom súde osobne 25. júla 2012. Z uvedeného vyplýva, že konanie, v ktorom malo dôjsť k porušeniu sťažovateľovho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bolo v čase uplatnenia ochrany práv sťažovateľom prostredníctvom sťažnosti podanej ústavnému súdu skončené. Ak už teda v čase podania sťažnosti okresný súd, krajský súd ani najvyšší súd vo veci sťažovateľa nekonali, nemohli ani porušovať jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, resp. v primeranej lehote. Preto neostalo ústavnému súdu iné, ako odmietnuť sťažnosť v tejto časti aj pre zjavnú neopodstatnenosť.

13. K namietanému porušeniu základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy

Sťažovateľ vidí zásah do základného práva na zákonného sudcu v tom, že na okresnom súde rozsudok sp. zn. 22 C 62/03 z 20. októbra 2008 vyhlásil JUDr. K. a vec bola elektronickou podateľňou pridelená v roku 2003 sudkyňi JUDr. L. P. Z obsahu sťažnosti nevyplýva, že by túto námietku sťažovateľ vzniesol v rámci odvolania proti rozsudku okresného súdu [§ 205 ods. 2 písm. a) v spojení s § 221 ods. 1 písm. g) Občianskeho súdneho poriadku] alebo v rámci dovolania proti rozsudkom krajského súdu [§ 237 písm. g) Občianskeho súdneho poriadku]. Odvolací súd, ako aj dovolací súd boli pritom oprávnené poskytnúť sťažovateľovi ochranu v prípade zistenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, čo v zmysle princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) vylučuje právomoc ústavného súdu. Ústavnému súdu preto neostalo iné, ako odmietnuť sťažnosť v tejto časti pre nedostatok právomoci. Nad rámec potreby však ústavný súd uvádza, že Súdna rada Slovenskej republiky uznesením č. 260 zo 6. mája 2008 dočasne pridělila JUDr. L. P., sudkyňu Okresného súdu Bratislava I, na výkon funkcie predsedu Okresného súdu Pezinok od 12. mája 2008 do 11. mája 2013, čo znamená, že menovaná nemohla 20. októbra 2008 vo veci sťažovateľa rozhodnúť ako zákonná sudkyňa vecne a miestne príslušného Okresného súdu Bratislava I.

14. K namietanému porušeniu základného práva na rovnosť účastníkov v konaní pred súdmi podľa čl. 47 ods. 3 ústavy

Sťažovateľ vyvodzuje namietaný zásah do označeného práva tým, že o jeho žalobe rozhodovali súdy patriace do rezortu spravodlivosti, pričom podľa jeho názoru dokázanú škodu na majetku spoločnosti R., s. r. o., nevzali do úvahy. Keďže sťažovateľ v rozpore s jeho povinnosťou nepripojil k sťažnosti rozsudky prvostupňového súdu a odvolacieho súdu, ústavný súd mohol vychádzať iba z dôvodov zamietnutia žaloby tak, ako ich reprodukoval najvyšší súd vo svojich uzneseniach. Z ich odôvodnenia vyplýva, že dôvodom zamietnutia žaloby sťažovateľa bolo nepreukázanie nesprávneho úradného postupu

a nedostatok príčinnej súvislosti medzi úradným postupom a údajnou škodou na majetku žalobcov. Ústavný súd, ktorému neprislúcha nahrádzať v tejto podústavnej otázke právne závery všeobecných súdov (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09), v tejto súvislosti iba dáva sťažovateľovi do pozornosti, že ani prípadná preukázaná existencia ním tvrdenej škody nezakladá zodpovednostný vzťah medzi štátom a ním, keďže jeho kumulatívnymi predpokladmi sú aj nesprávny úradný postup a príčinná súvislosť medzi ním a vzniknutou škodou. Tieto podľa právneho názoru všeobecných súdov zistené neboli a ich existenciu nemožno vyvodit' ani zo sťažnosti a z jej príloh.

15. vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 47 ods. 3 ústavy je však podstatné, že sťažovateľ okrem svojich tvrdení (bod 5 odôvodnenia tohto uznesenia) neuviedol žiadnu konkrétnu skutočnosť, ktorá by indikovala, že ho všeobecné súdy znevýhodnili pri uplatňovaní jeho procesných práv alebo plnení procesných povinností (m. m. II. ÚS 106/05). Táto skutočnosť nevyplýva ani z pripojených uznesení najvyššieho súdu, a tak ostáva v rovine nepreskúmateľného subjektívneho tvrdenia sťažovateľa bez vecného súvisu s možným porušením zásady rovnosti zbraní ako súčasť základného práva podľa čl. 47 ods. 3 ústavy. Aj v tejto časti preto neostalo ústavnému súdu iné, ako odmietnuť sťažnosť pre zjavnú neopodstatnenosť.

16. Napokon ústavný súd v rámci predbežného prerokovania sťažnosti posudzoval aj možný zásah do základného práva na prerokovanie veci v prítomnosti sťažovateľa, ktorého porušenie tento namietal v súvislosti s tým, že krajský súd ho v rozpore so závermi zrušujúceho uznesenia najvyššieho súdu nepredvolal na pojednávanie 30. marca 2011. Ani v tomto smere však ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia I. ÚS. 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07). V podstate sťažovateľ vytyka odmietajúcejmu uzneseniu najvyššieho súdu, že na rozdiel od predchádzajúceho zrušujúceho uznesenia aproboval postup krajského súdu, ktorý o jeho odvolaní rozhodol bez toho, aby ho predvolal na pojednávanie. Najvyšší súd na odôvodnenie odmietajúceho uznesenia uviedol: «... Podľa § 214 ods. 1 O. s. p. na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu

odvolacieho súdu pojednávanie, ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania, c/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Podľa § 214 ods. 2 O. s. p. v ostatných prípadoch môže odvolací súd rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania. Z dovolaní napadnutého rozhodnutia vyplýva, že a/ odvolací súd sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa a že z tohto dôvodu nebolo potrebné opakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol po nariadení pojednávania, c/ sa zreteľom na prejednávajúcu vec nič nenasvedčuje tomu, že by nariadenie odvolacieho pojednávania vyžadoval dôležitý verejný záujem. Odvolací súd mohol preto v danej veci rozhodnúť bez nariadenia pojednávania...

V zmysle § 156 ods. 3 O. s. p. o veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia ústneho pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením. Súd nemá povinnosť adresne predvolávať účastníkov konania na verejné vyhlásenie rozsudku, povinnosťou súdu je len všeobecne a neadresne oznámiť miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku. Túto povinnosť v danom prípade odvolací súd splnil (viď „Oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku“ pripojené k č. l. 1335 spisu, ktoré potvrdzuje, že oznámenie bolo na úradnej tabuli tohto súdu vyvesené 24. marca 2011 a z nej zvesené 31. marca 2011). Uvedený postup odvolacieho súdu sa nepriečil zákonu a preto ním nemohlo dôjsť k odňatiu možnosti konať pred súdom.»

17. K tejto jasnej, zreteľnej a vyčerpávajúcej odpovedi najvyššieho súdu, ktorá predstavuje ústavne súladnú interpretáciu relevantných procesných noriem, v zásade ústavný súd nemá čo dodať. Snáď možno len pripomenúť, že ústava nezaručuje prerokovanie veci v prítomnosti účastníka konania na všetkých stupňoch súdov rozhodujúcich postupne v prvom stupni o odvolaní a o dovolaní. Keďže zo sťažnosti ani z pripojených príloh nevyplýva, že by zákonné pravidlá upravujúce rozhodovanie všeobecných súdov v ne/prítomnosti účastníka konania boli vo veci sťažovateľa porušené, aj táto námietka bola posúdená ako zjavne neopodstatnená.

18. Sťažovateľ zároveň ústavný súd žiadal, aby rozhodol, že „Žalobca v 5. rade Obvodný úrad B. nikdy nebol účastníkom ani poškodeným ani žalobcom v uvedenej žalobe

a nepodal žalobu o náhradu škody...“ (bod 6 odôvodnenia tohto uznesenia). Na takéto rozhodnutie však ústavný súd nemá právomoc v konaní o individuálnych sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy a ani v žiadnom inom type konania patriaceho do jeho ústavnej právomoci. Javí sa však, že domáhanie sa tohto nároku sťažovateľom je determinované nedostatočným oboznámením sa s dôvodmi odmietajúceho uznesenia najvyššieho súdu, ktorý uviedol, že v dôsledku úmrtia pôvodného žalobcu v 5. rade, ktorý zomrel 12. februára 2010 (teda počas konania pred všeobecnými súdmi), do jeho práv a povinností vstúpil jeho právny nástupca Slovenská republika – Obvodný úrad B.

19. Vychádzajúc zo všetkých uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol, a to pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí, nedostatok právomoci na jej prerokovanie, ako aj pre zjavnú neopodstatnenosť. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti už pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nemohol rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa, ktoré sú viazané na to, že sťažnosti by bolo vyhovené (zrušenie odmietajúceho uznesenia najvyššieho súdu, náhrada trov konania pred ústavným súdom, priznanie primeraného finančného zadost'učinenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. februára 2013